

„V pravdě vám pravím: Kdo nevchází dveřmi do ovčince ovcí, ale vchází jinudy, ten zloděj jest a lotr. Ale kdo vchází dveřmi, pastýř jest ovcí.“ (J 10, 1-2)

DOMŮ            ž 23            J 14, 1-6

„Jen ty, Pane můj, jen tys můj štít,“ (Kř. Kanc. 2007, Sv. 125)

Modlitba:

Zopakujeme si žalm 23., žalm Davidův

636 „Z tvé ruky, Pane můj, ...“

2. čtení: J 14, 1-6.

Král, který svůj lid přivedl k věhlasu mezi národy východního středomoří, prohlašuje smrtelníkům kolem sebe: „To Hospodin“ ON je můj pastýř.“

Ví, o čem mluví. Býval pasáčkem stáda svého otce, Izai Betlémského. „Je o mě dobře postaráno,“ vyznává, „ON mě živí, On rozptyluje všechny moje chmury. V malomyslnosti a úzkostech, ve strachu, když jsem na dně, Hospodin mou duši občerstvuje. Na temných rozcestích mi svítí, je u mého rozhodování a nasměrovává mne k PRAVDĚ. Vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své. ON je za tím, že se mi daří.“

Léta tomuto psanci krále Saula šlo o život. Kde kdo ho mohl zabít. Než, i kdyby. Na samém prahu časnosti, v údolí stínu smrti, TY se mnou jsi.“ Vyznavačské „já-ON“ střídá důvěřivé osobní „já-TY“. A léta míjejí. Nejedem stín králi tvář Boží zacloní. „Proti vtírajícím se příznakům TY obnovuješ průzračnost jistoty: I při mém skončení TY se mnou jsi.“

Starý David spíná ruce, žádný svatoušek. Požádal ženu svého bližního a úskočně jej připravil o život...“Prut tvůj a hůl tvá..., ach, Bože!...”

Umřel prvorozený z milované Betsabé. Na život a na smrt propukla v rodině vzpoura. Jeruzalémští se dívají hanbě krále, přihlížejí incestu syna se ženami otce...

„Absolone, synu můj...!“

Hořce, ach hořce ho oplakává jako navštívení svých vlastních nepravostí:

„Prut tvůj a hůl tvá... Ach, ano! Ze zahynutí jsi vytrhl, z propasti svévole jsi vykoupil duši mou. Prut tvůj a hůl tvá, toť mně potěšuje.

Strojí stůl před mým obličejem, rozezleným vůči mým nepřátelům. Bojištěm prostřený stůl? Dech mi to bere, ale TY se dotýkáš olejem mé hněvem okoralé mysli, olejem ŠÁLÓM, Duchem pokoje,

a kalich, který podám kolem stolu, aby z něho pili všichni, naléváš, až oplývá...

NADTO! Ano, výš, ještě výš směřují tvé stezky: Dobrota a milosrdenství mne budou následovat po všechny dny mého života..."

O čem to mluví ten stařec? Stle o Pastýři, o svém rozumu přesahujícím dobrotu.

„ON je mi sebe neznalou a na sebe zapomínající přízní a milostí. ON mne provází a inspiruje, že tu a tam ta chvíle nastává, kdy se pohnu k milosrdenství..."

Aramejský ekvivalent tohoto slova, RACHAMIM, prý nepřipomíná srdce, někdejší centrum osobnosti, rozumu a vůle. RACHEM je lůno. Rachamim evokovalo těm dávným lidem pohyb rodidel, spontánní příchod jedinečného, nového, živoucího na svět, v tom kterém konkrétním činu a skutku:

Milosrdenstvím hnut slézá Samaritán z osla, aby dal průchod své dobrotě a ošetřil raněného u cesty. Milosrdenstvím hnut spěchá otec, aby objal odraného navrátilce, škůdce rodiny, syna, který prohýřil polovinu jeho statku... Známe ta Ježíšova podobenství. Milosrdenství je konkrétní událost dobra. Je překvapení dobrem. Dobrotou a milosrdenstvím si David připomíná domov: „Přebývati budu v domě Hospodinově do nejdelších časů“ (ČEP).

Přešla staletí a v jiné době Davidovec Ježíš na žalmistovo „Hospodin je můj pastýř“ navazuje zřetelným poznávacím znamením. Jsou totiž také zloději, jsou lotři, kradmo se vlamující ovečkožrouti. Dobrý pastýř vchází dveřmi, vrátný mu otvírá a ovce ho po hlasu znají...

Učedníci se po sobě dívají... „Nevěděli, co jim tím říká,“ čteme v desáté Janově. Nuže „JÁ JSEM“ vysvětluje MISTR, kazatel Božího království.

„Jsem dveře ovcí (v. 7.), a onen dávný Davidův pastýř. Syn ve slávě Otce před ustanovením světa a přece přítomný v čase, a jsem i dveřník, vrátný ovčince, JSEM Duch Utěšitel od Otce, který vás naučí a připomene všecko. Duch, jehož svět nezná. Nevidí ho a nepřijímá... Ale vy jej znáte. Ve vás přebývá a ve vás bude“ (J 14,17).

Tak těší své přátele člověk Ježíš, zjevení sebe neznalé, na sebe zapomínající přízně a milosti. Písma znalí, ti z nejzbožnějších jeho vlastních, ho odmítnou a vydají katům, a ON to strpí na svědectví. Na svědectví PRAVDĚ o naší zaťatosti ve zlém. Na svědectví, co je člověk, co jsme zač, a jaká že je proti tomu PRAVDA Stvořitele. PRAVDA Boha, který nevrátnost našeho zla-činění přemáhá vzkříšením. Hřích je tím, čím povstáváme proti němu, ne ON proti nám. Odcizení hříchem křížujeme Krista a sami jsme jako v rakvi. Vstaň z mrtvých a zasvíti se ti Kristus! Vzkříšení je zázrakem smíření.

„Jdu, abych vám připravil místo... V domě Hospodinově; v domě mého Otce je mnoho příbytků (bezpočet spolubydlících Božích). Když odejdu a místo vám připravím, zase přijdu s darem nového bití: Poberu vás k sobě, abyste, kde jsem já, i vy byli se mnou. Však víte...!“

„Nevíme,“ přiznává skeptik Tomáš za všechny. „Nevíme, o co jde,“ reagují národy na slovo

kříže.

„Nevíte?“ říkají obchodníci s PRAVDOU, „no přece zaplatit, aby se dlužníkům ulevilo. Vytrpět trestání všech Božích trestanců, aby jim šťastně otrnulo tady i věčně...“

Vyhroťme nebezpečí zjednodušující, všem srozumitelné a všem tak přijatelné zkratky, pro jejíž psychologickou sílu se jí chopilo zvláště západní křesťanstvo.“ (P. Tillich)

Ježíš na Tomášovo: „Pane, nevíme, kam jdeš a cestu neznáme,“ otvírá perspektivu, vykoupení k novému, k tomu před námi: „JÁ JSEM TA CESTA I PRAVDA I ŽIVOT.“

V čem tedy spočívá ona příprava přebývání s ním, o které mluví? Příprava jeho přátel i nás, kteří skrze jeho slovo uvěřili, věří a uvěří?

„Vy jste dům Boží. Jde o místo ve vás. Vy jste chrám Ducha svatého, jeho živé kamení,“ shodují se apoštolé. A Ježíš?

„Jestliže mne kdo miluje, bude si hledět mého lova a můj Otec ho bude milovat. K němu přijdeme a příbytek u něho učiníme“ (J 14,23).

Jak se to stalo a děje? „... znovu nás zplodil požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista k živé naději skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých,“ vzpomíná Petr (1.P. 1,3).

A Pavel? „Bezpochyby jsme hříchem proti Bohu. Kvůli nám všem zemřel... Všichni jsme vini jeho bolesti (a Boží bolest čas nehojí). Jeho utrpení není vzpomínkou a dávnou minulostí. Ještě otráá těmi, kteří si to uvědomují a věří. Ještě se nebe raduje nad jedním, který činí pokání. Ještě Bůh rodí nová stvoření v Kristu, ale také vždy znovu naším hříchem trpí.

Cenství a Ježíšova krev nás očišťuje od všelikého hříchu. Jen v Božím světle jsme s to vzít, že kvůli nám, naší vinou z ran znovu stéká a myslet na bolest, s níž Otec odpouští, vzpomínává nás a čistí. „Ať víc nekřížuji tebe, dej mi k tomu pomoc z nebe,“ modlí se v písni „Pane, jenžs mne vykoupil sobě...“ J.A. Komenský. Blažej Pascal věděl, že Kristus je v agonii do konce věků“ (Myšlenky). „Beránek ten zabitý od počátku světa“ (Zj 13,8;5,6).

Stvořitel časnosti svým stvořením vymezený není. Vstupuje živě do našich poměrů, aby své protivníky změnil k obrazu svému. Nejsme před jeho tváří určeni svou minulostí, jako před spravedlností tohoto světa. Jsme s PRAVDOU v Kristu a plnost toho BYTÍ je před námi. Pracujeme na tom, abychom ho na prahu své časnosti bezpečně poznali, abychom trefili k němu a mohli být s ním. Amen.